

MISS MISVERSTAND

(Die Quotenfrau)

Blijspel in drie bedrijven

door

MARGIT SUEZ

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MISS MISVERSTAND – DIE QUOTENFRAU** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MARGIT SUEZ** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Karin Berthold; weduwe zonder toekomstverwachtingen

Valerie; haar dochter, die daar juist nog heel veel van verwacht

Rudolf de Munk; juwelier en oude schoolvriend van Karin

Mark; zijn blunderende neef, die een oogje op Valerie heeft

Tessa; vriendin van Karin, maar meer nog van zichzelf

DECOR:

De toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren afsluitbare deur die toegang geeft tot de kamer van Valerie. In de korte kant links achter deur naar de kamer van Karin. In de korte kant rechts, overwegend voren, deur van de keuken. In de achterwand, overwegend rechts, buitendeur met spionnetje. Van deze deur hebben Karin en Valerie beiden een huissleutel. Moeten dit tijdens het spel zo voor en na ook eens visueel maken. Naast genoemde deur een raam met gordijntjes, die dichtgetrokken kunnen worden. Ook dient een kleine muursafe of 'n klein kluisje voorhanden te zijn, alsmede 'n telefoon. Bovendien moet ook ergens een spiegel hangen en een ingelijste foto van een manspersoon voorhanden zijn.

EERSTE BEDRIJF

Tessa en Karin zitten aan tafel en drinken koffie, Tessa tot in de puntjes gekleed en opgemaakt, Karin nogal slordig en in ochtendjas.

Tessa: Allé Karin, laat je toch niet zo gaan. Ik vraag me af wat er de laatste tijd met jou gaande is.

Karin: Niets is gaande en dat is 't 'm nu net. Breng je 'n kind groot, zie je ook nog kans 'n man te overleven met wie je dertig jaar getrouwd was, en opeens besef je hoe snel de tijd vervlogen is en dat je oud bent geworden.

Tessa: Oud? Wat is dat? (*poedert haar neus*) Je wilt me toch niet vertellen dat je je daarom zo laat gaan? Bovendien zijn we niet oud, maar in de bloei van ons leven.

Karin: (*mistroostig*) Ja ja, afgezien dan van het feit dat al heel wat van die bloei verwelkt is.

Tessa: (*spits*) Ho ho dame, hoe bedoel je dat?

Karin: Maak je zelf toch niets wijs Tessa! We zijn vijftig en...

Tessa: Negenenveertig!

Karin: ...wat verwacht je dan nog van 't leven? 't Is uit en voorbij, besef dat toch!

Tessa: Neem me niet kwalijk zeg, maar jij bent vandaag in 'n echte begrafenisstemming. Als Rudolf je in die toestand zou zien...

Karin: Wie is Rudolf? Alweer 'n nieuwe?

Tessa: Alsjeblieft Karin! Rudolf de Munk! Kom me nu niet vertellen dat je je die niet meer kunt herinneren. Je hebt zelfs 's wat met 'm gehad.

Karin: Ach, dié Rudolf! Met die heb ik nooit wat gehad.

Tessa: Behalve dan dat je ooit eens stapelgek op 'm geweest bent.

Karin: Kan zijn. Misschien honderd jaar geleden.

Tessa: In elk geval heeft hij verleden week contact met me opgenomen.

Karin: (*verrast*) Rudolf? Mijn Rudolf?

Tessa: Wil 'n reünie organiseren van oud-klasgenoten... Je hebt geen idee wat er van 'm geworden is.

Karin: Toch wel. Vermoedelijk 'n man van vijftig.

Tessa: (*dweperig*) O ja, en wat voor eentje! Overigens, kun jij me je collier lenen? Binnenkort wil ik met 'm naar de bioscoop.

Karin: (*verrast*) Heeft hij je uitgenodigd?

Tessa: Nog niet, maar dat doet hij beslist!

Karin: Zo te horen heeft hij nogal indruk op je gemaakt.

Tessa: Hij wil ook nog met jou praten.

Karin: Wil hij ook met mij naar de bioscoop?

Tessa: *(ongeduldig)* Nee, vanwege die reünie.

Karin: *(wegwuivend)* Die weg kan ie zich sparen, heb geen interesse meer.

Tessa: Och, dáárvoor komt hij beslist niet. *(kijkt op horloge)* Zou er eigenlijk al moeten zijn.

Karin: *(ontzet)* Wat zeg je? Je wilt toch niet beweren dat hij hier naar toe komt?

Tessa: Waarom niet? We wilden elkaar immers ontmoeten en toen heb ik gedacht waarom dan niet bij Karin.

Karin: Ja zeg, je kunt 'n wildvreemde man toch niet zo maar bij mij uitnodigen!

Tessa: Kom nou, zó wildvreemd is Rudolf immers niet.

Karin: Ik heb 'm uiteindelijk al in geen eeuwigheid meer gezien. *(er wordt aangebeeld)*

Tessa: Dat kun je dan zo meteen inhalen.

Karin: *(rent in alle staten naar de deur, gluurt door 't spionnetje)* Mijn hemel, wat moet ik dan nu?

Tessa: Openmaken.

Karin: Ben je gek geworden? Zie me hier staan! *(opgewonden heen en weer lopend)* Als ik me zo aan 'm vertoon denkt hij dat ik m'n eigen grootmoeder ben.

Tessa: Ga je dan vlug aankleden en opmaken. Zeg ik wel dat je er zo aankomt.

Karin: Je weet best hoeveel tijd het op onze leeftijd vergt je nog enigszins representabel te presenteren. *(er wordt weer gebeld, Karin rent af in haar kamer, Tessa kijkt haar hoofdschuddend na)*

Tessa: *(naar voordeur gaand en roepend)* Zal ik dan maar openmaken?

Karin: *(terug met pruik in de hand)* Wacht! *(trekt pruik verkeerd om over haar hoofd)* Wat denk je, zou ik deze opzetten?

Tessa: Alsjeblieft niet zeg!

Karin: *(beledigd)* Nou, je wordt bedankt hoor! *(gooit pruik ergens neer)* Zeg maar dat ik ziek ben... *(richting haar kamer, er wordt weer gebeld)* Poeier 'm af, zeg dat hij 'n ander keer terugkomt.... had hij maar even moeten bellen vantevoren... *(af in haar kamer)* Ben in elk geval voor niemand te spreken.

Tessa: Zoals je wilt. *(opent voordeur, Karin slaat hen gade en luistert via de ietsjes geopende deur van haar kamer, Tessa slaakt 'n vreugdekreet)* Rudolf! *(vliegt hem om de nek)* Geweldig dat je er bent! Kom toch binnen! *(neemt hem de meegebrachte bloemen af)* Voor mij? Dankjewel!

Rudolf: *(beetje onthutst)* Ja, eigenlijk waren die voor... Waar is Karin

eigenlijk?

Tessa: Jammer genoeg niet aanspreekbaar. Ze is ziek. Maar je moet de groeten van d'r hebben.

Rudolf: (*verontrust*) Is 't erg soms?

Tessa: : Och nee, 'n beetje koorts maar... En ze had zich nog zo voor je willen opdoffen. (*heeft pruik genomen*) Kijk maar. (*werpt ze ook weer terug*)

Rudolf: Och nee, draagt Karin zoiets vandaag de dag?

Tessa: Nou ja, je weet, ze is iets ouder dan ik... (*Karin springt haast uit elkaar*)

Rudolf: Jouw idee om hier naar toe te komen, was misschien toch niet zo geweldig... (*naar voordeur gaande*) Als ik geweten had dat Karin zich niet zo goed voelde...

Tessa: Dat konden we vantevoren immers niet weten Rudolf. Maar weet je wat, ik trakteer op 'n sherry. Je kent toch die kleine bar om de hoek... kunnen we te voet heengaan.

Rudolf: Zou je niet eerst nog eens naar Karin gaan zien?

Tessa: Niet nodig. Zal nu toch wel slapen. Kom morgen nog wel even langs en bovendien zal haar dochter er ook wel zo zijn.

Rudolf: Aardig van je dat je je zoveel moeite voor haar doet.

Tessa: Ik verpleeg haar graag, ofschoon 't 'n zeer moeilijke patiënte is. (*beiden af, Tessa nog even terug om de bloemen te halen, handtas vergeet ze*)

Karin: (*woedend op*) Zo'n verregaande brutaliteit! Doet ze net alsof ik verpleging nodig heb! (*grijpt pruik, kwakt haar weer neer*) En dan dit nog!

Valerie: (*op uit haar kamer*) Is de post al geweest?

Karin: Daar op tafel.

Valerie: (*opent een van de brieven*) Loop je nu nog altijd in die ochtendjas rond?

Karin: (*sarcastisch*) Weet je dan niet dat ik zwaar ziek ben en verpleegd wordt door 'n vriendin?

Valerie: Onzin, je bent niet ziek. (*leest brief*)

Karin: Als 't er op aankomt is ze zelfs 'n jaar ouder dan ik, want op de derde klas is ze 'n keer blijven zitten... en nu loopt ze Rudolf vanalles wijs te maken.

Valerie: (*afwezig lezend*) Wie is Rudolf?

Karin: Als je gezien had hoe ze hem om z'n nek viel... en die bloemen waren ook voor mij.

Valerie: Bloemen?

Karin: Dat kreng heeft ze gewoon meegenomen, en ik weet zeker dat ze voor mij bestemd waren.

Valerie: *(op brief doelend)* Zo'n brutaliteit!

Karin: Precies! Maar dat krijgt ze terugbetaald, dat vertel ik je... Rudolf zonder mij daarin te kennen zomaar hierheen te laten komen.

Valerie: *(kwaad)* Had je me niet Marjan of Marietje kunnen noemen?

Karin: Hoezo, bevalt je naam je niet meer?

Valerie: *(geeft brief)* Hier, lees zelf maar.

Karin: *(hardop)* Aan de heer Berthold Valerie. Geachte heer Berthold... *(lachend)* Die hebben je voor- en achternaam verwisseld.

Valerie: De klungelaars!

Karin: *(hardop)*...nodigen wij u hierbij beleefd uit voor 'n persoonlijke kennismaking.

Valerie: Als ze me niet voor 'n man gehouden hadden, zou er nu gestaan hebben: "Tot onze spijt moeten wij u helaas berichten, dat in de bestaande vacature reeds voorzien is".

Karin: Hoe kom je nu daar bij?

Valerie: Omdat me dat vandaag ter ore is gekomen op het Arbeidsbureau. Bij sommige bedrijven komen vrouwen nog steeds op 't tweede plan, maar díé firma schijnt 't wel helemáál bont te maken.

Karin: Waarom moest je ook uitgerekend zo'n onvrouwelijk beroep kiezen.

Valerie: Dat heeft er niets mee te maken. Als ze mijn sollicitatie goed gelezen hadden, zou dit niet gebeurd zijn. *(springt opgewonden op)* Maar ik ga er naar toe, dat vertel ik je en wel in de persoon van Berthold Valerie.

Karin: *(geamuseerd)* Wil je je dan als man verkleden?

Valerie: Bovendien is tegenwoordig elk bedrijf verplicht ook vrouwen aan te nemen! Ik zal die wel eens tekst en uitleg gaan geven over vrouwendiscriminatie en emancipatie!

Karin: Och kom, 't is toch helemaal niet bewezen dat 't allemaal zo is als jij denkt.

Valerie: O nee? En al m'n andere sollicitaties dan? Overal 't zelfde!

Karin: Ja ja, maar anderzijds kan ik me ook voorstellen dat niet iedereen even gecharmeerd is van 'n vrouwelijke landbouwingenieur.

Valerie: Deze keer laat ik me niet met 'n kluitje in 't riet sturen! Ik heb er nu genoeg van!

Karin: Als je maar geen overhaaste... *(ontdekt Tessa's handtas)* Moet je zien zeg, heeft ze alweer haar handtas vergeten. En hoe komt dat? Omdat ze aan niets anders meer kan denken dan aan Rudolf! *(kijkt nieuwsgierig in de tas)*

Valerie: Ma, je kunt toch niet zo maar in 'n andermans handtas

snuffelen. Is ze echt van Tessa?

Karin: (*klapt ze dicht*) Natuurlijk! Van wie anders.

Valerie: Wie is die Rudolf eigenlijk?

Karin: Met z'n neef heb jij 't zelfde gymnasium gedaan.

Valerie: Heb met zoveel jongens op 't gymnasium gezeten.

Karin: Ik bedoel Mark de Munk. Heeft toch voor 't zelfde gestudeerd als jij.

Valerie: Och, die bedoel je.

Karin: Stel je voor zeg. Tessa wil mijn collier lenen! Alleen om daarmee tegenover Rudolf te kunnen opscheppen.

Valerie: Zover als ik weet zou hij toch in Kenia zijn.

Karin: Wie?

Valerie: Mark... Wat moet die Rudolf eigenlijk van je?

Karin: Wil 'n reünie organiseren van oudklasgenoten.

Valerie: Hé, best leuk. Ga je toch naar toe zeker?

Karin: Ik weet niet... bij zulke gelegenheden wil men elkaar toch alleen maar overtroeven.

Valerie: Voor jou zou 't in elk geval eens 'n beetje afwisseling zijn. De laatste tijd loop je hier toch rond met 'n gezicht als 'n oorwurm... (*nadrukkelijk*) Je moet eens 'n beetje op andere gedachten komen ma!

Karin: En jij denkt dat dat door zo'n treffen met oud-leerlingen lukken zal?

Valerie: Het is in elk geval beter dan alleen maar aan ouder en ziek worden te denken. (*er wordt aangebeld*)

Karin: Oh, dat zal Tessa wel zijn. Komt natuurlijk om d'r handtas. Maar ik heb geen behoefte aan d'r... Laat jij er haar maar in... (*af in haar kamer*) Ga ik me toch maar 'n beetje fatsoeneren...

Valerie: (*deur openend, verrast*) Hé Mark!

Mark: Valerie! Hoe bestaat 't! Jou had ik nu eens helemaal niet verwacht!

Valerie: Kom binnen, kom binnen! (*handen geven*)

Mark: Leuk je weer eens te zien zeg... maar eigenlijk ben ik voor m'n oom gekomen.

Valerie: Heet hij soms Rudolf?

Mark: Ja, dat is 'm.

Valerie: Ben je helaas te laat.

Mark: Hoezo? Z'n auto staat toch voor de deur.

Valerie: Hier is ie in elk geval niet... Zeg, ik wist niet dat je weer in 't land bent. (*gaat zitten*) Kom, neem toch plaats.

Mark: (*doet dat*) Al 'n hele poos. (*bekijkt haar bewonderend*) Ik moet zeggen, jij bent nogal veranderd zeg. 'n Regelrechte schoonheid

ben je geworden.

Valerie: En ook 'n stuk ouder, bedoel je?

Mark: Nee, nauwelijks, eerlijk niet... Maar eh, wat doe je tegenwoordig nog? Ik dacht ooit gehoord te hebben dat je getrouwd was.

Valerie: Was, inderdaad. En nu ben ik gescheiden en werkloos.

Mark: *(lachend)* Welkom bij de club.

Valerie: Ben je ook werkloos?

Mark: Nee, maar vrijgezel.

Valerie: Zover ik weet was je toch in Kenia.

Mark: Ja, drie jaren zelfs. In 't kader van de Ontwikkelingshulp heb ik me daar beijverd de mensen bij te brengen wat en wanneer ze moeten zaaien, hun veeteeltprogramma bij te stellen enzovoort, je kent dat wel.

Valerie: Misschien kan ik ook maar beter naar Kenia gaan. Waarschijnlijk oogst ik daar meer succes. Na m'n scheiding krijg ik hier geen poot meer aan de grond.

Mark: Hoezo? Landbouwingenieurs zijn toch gevraagd.

Valerie: Maar geen vrouwelijke... Ik heb zonet weliswaar 'n uitnodiging ontvangen voor een gesprek tot nadere kennismaking, maar daar zie ik ook geen heil in.

Mark: Hoezo niet?

Valerie: Die hebben m'n voor- met m'n achternaam verwisseld en denken dat ik 'n man ben.

Mark: *(lachend)* Berthold Valerie? *(kijkt dan, als iets ontdekt hebbend, onthutst in de verte)*

Valerie: Deze firma Schelfhout schijnt erom bekend te staan alleen maar mannelijke medewerkers aan te nemen... nou ja... En jij? Nog altijd doende voor de Ontwikkelingshulp?

Mark: *(afwezig)* Nee. Op dit moment bestaat mijn job uit het ontwerpen van economische plannen en het maken van bedrijfscalculaties.

Valerie: *(agressief)* 't Liefst zou ik die zelfingenomen kwasten eens duidelijk mijn mening vertellen. Denken zeker dat ze 't bijzonder goed met zichzelf getroffen hebben, de arrogante hengsten.

Karin: *(leuk gekleed en opgemaakt op uit haar kamer, verrast)* Mark? Ik had je haast niet herkend! *(handen geven)* Kom, blijf toch zitten. *(neemt zelf ook plaats)*

Mark: Neemt u mij niet kwalijk dat ik hier zomaar ben komen binnenvallen, mevrouw Berthold, maar mijn oom heeft per vergissing m'n autopapieren meegenomen, en omdat ik wist dat hij u bezoeken wilde...

Karin: Hij is geweest ja, maar was ook weer zo vertrokken... samen met 'n vriendin van me.

Mark: Zal hij toch wel zo terugkomen, want z'n auto staat nog voor de deur.

Karin: Geen idee. Waarschijnlijk zijn ze te voet, want ze wilden naar de bar hier om de hoek.

Mark: *(opstaand)* Ga ik er wel even naar toe... *(tot Valerie)* Zeg, heb jij al plannen voor vanmiddag? Anders nodig ik je uit voor 'n etentje. Zouden we 't ook even over je werk kunnen hebben.

Valerie: *(aarzelend)* Weet je, eigenlijk wilde ik eh...

Karin: Maar zeker Valerie! Als men elkaar na zo lange tijd weer terugziet, moet dat toch gevierd worden.

Mark: Ik haal nu eerst even die papieren, anders moet ik weer helemaal terug naar zijn zaak.

Karin: *(verrast)* Rudolf heeft 'n eigen zaak?

Mark: Ja, die juwelierswinkel in de Florisstraat.

Karin: Ik wist wél dat hij goud- en zilversmid is, maar niet dat hij 'n eigen zaak...

Valerie: *(tot Mark)* Hoef je dan niet te werken?

Mark: Heb 'n paar dagen vrij... *(afgaand)* Tot zo meteen.

Karin: Heb je 'm niets aangeboden?

Valerie: Gossie, glad vergeten... 't kwam ook zo onverwacht.

Karin: Echt wel 'n aardige jongen hoor, en 't zou toch wel aangebracht zijn geweest dat je eh...

Valerie: Alsjeblieft ma! Als je soms denkt dat ik me nog één keer in m'n leven met 'n man inlaat, heb je 't wel mis hoor.

Karin: Och, zo bedoelde ik 't toch niet. Maar jij hebt ook 'n beetje afwisseling nodig, als je dat maar goed weet. Je moet niet altijd aan oud en ziek worden denken... eh, ik bedoel, niet altijd aan je mislukt huwelijk en werkloosheid denken... *(er wordt aangebeld, Karin naar deur)*

Valerie: Die jurk staat je goed zeg. Heb ik je nog nooit zien dragen.

Karin: Dacht me er zelf 'n beetje mee te kunnen oppeppen, zoiets als 'n aspirientje, begrijp je. *(loert door het spionnetje)* Tessa... had ik wel gedacht...

Valerie: *(af links)* Nou ja, ga ik me alvast omkleden. *(Karin laat Tessa binnen)*

Karin: Zo. En? Hoe was 't?

Tessa: *(ziet tas)* Kijk, daar is ze toch! *(koket langs haar heupen strijkend)* En, hoe vind je me? *(kijkt kort in spiegel)* Straks treffen we elkaar weer, Rudolf en ik. Hij had nog wat te doen... *(gaat zitten, poedert en schminkt zich)*

Karin: Luister Tessa, als je weer eens iemand hier naar toe loodst, zou ik 't wel op prijs stellen als je me dat vantevoren even zou vertellen.

Tessa: Rudolf is niet zo maar iemand. En jij zit 'm alleen maar te rijden omdat hij mij uitgenodigd heeft.

Karin: Hij jou uitgenodigd? Dat heb ik toch wel even anders in gedachten. Je hebt je gewoon aan 'm opgedrongen.

Tessa: Ben je soms jaloers? Rudolf heeft dat heel anders opgevat... Heb je er nog eens over gedacht? Ik bedoel, of je me je collier wilt lenen.

Karin: Ga weg, nu al? Hoe heb je 't in godsnaam klaargespeeld dat hij je zo halsoverkop mee naar de bioscoop neemt? En wat denk je wel dat zijn vrouw daarvan zal zeggen?

Tessa: *(poederdoos etc. opbergend)* Rudolf is weduwnaar.

Karin: Och, daarom valt hij zo in de smaak bij oude vrouwen.

Tessa: *(spits)* Bedoel je dat jij geïnteresseerd in 'm bent?

Karin: Hoe kom je op dát idee?

Tessa: Deze man heeft iets dierlijks.

Karin: Hoezo? Draagt hij soms schoenen van krokodillenleer?

Tessa: Met jou is geen normaal gesprek te voeren. Jij trekt alles in 't belachelijke.

Karin: En jij overdrijft mateloos! Je hebt me ten tonele gevoerd als iemand die het per se nodig heeft reserve-onderdelen op z'n hoofd te dragen, nog afgezien van het feit, dat Rudolf nu denkt dat ik hulpbehoevend ben. *(aapt Tessa na)* "Ofschoon 't 'n zeer moeilijke patiënte is".

Tessa: Wie vroeg me dan om 'm te vertellen dat je ziek bent?

Karin: En die bloemen waren ook voor mij bestemd.

Tessa: *(naar deur gaand)* Dat jij je altijd zo druk moet maken om zulke onnozele dingen.

Karin: Als je 'm mocht mislopen kun je je tot juwelierswinkel de Munk wenden.

Tessa: Hoe weet jij dat ie 'n juwelierszaak heeft?

Karin: Men heeft zo z'n bronnen.

Tessa: *(wantrouwend)* Heb jij soms al contact met 'm gehad voor ik 'm hier naar toe liet komen?

Karin: En zo ja, wat dan nog?

Tessa: Hoe zit 't met dat collier?

Karin: Moet ik nog eens over denken. *(Tessa met neus omhoog af)* Nu is ze onzeker geworden. *(neemt safesleutel uit lade, gaat naar safe, opent deze, haalt etui eruit, gaat ermee aan tafel zitten, opent het, bekijkt collier, Valerie omgekleed op van links)* Geloof jij dat men met zoiets 'n man op 't droge kan trekken?

Valerie: *(laatdunkend)* Misschien, als 't toevallig 'n juwelier is die 't naar waarde weet te schatten.

Karin: *(verwijtend)* Valerie! *(er wordt aangebeld, Valerie doet open, Karin laat collier op tafel liggen, af in keuken)* Dat zal Mark wel zijn.

Mark: *(opkomend, bekijkt haar)* Aha, hoe elegant.

Valerie: Dankjewel... En, was je oom er nog?

Mark: Helaas niet. Moeten we maar even bij 'm langs gaan... Zeg Valerie, ik heb 'n idee. Binnenkort moet ik naar 'n tuinparty en zou jij geen zin hebben met me mee te gaan? Gastheer is m'n chef.

Valerie: 'n Soort bedrijfsfeest soms?

Mark: Precies. 't Begint 's middags al met 'n grote grillparty en we zijn allemaal verzocht met 'n partner te komen.

Valerie: En heb je niemand anders die met je mee wil?

Mark: O ja, zeker. Maar 't liefst zou ik met jou willen gaan. Weet je, bovendien zouden zich daar voor jou ook beroepsmatig kansen kunnen voordoen. Maar dan moeten wij met ons tweeën 't eerst eens ergens over hebben.

Valerie: En waarover dan wel?

Mark: Dat vertel ik je straks wel, onder het eten... Maar zeg, hoe denk je dat ze op dat feest zullen reageren als ik met 'n vakgenote kom aanzetten!

Valerie: O ja, dat ken ik. Ik heb al eens eerder voor uithangbord gespeeld. Drie jaar aan één stuk. Niet in de kwaliteit van collega, maar als echtgenote.

Mark: Och kom Valerie, zo heb ik dat toch niet bedoeld. Ik zou 't zomaar gewoon, zonder de geringste bijbedoeling, hartstikke fijn vinden als je meeinging.

Valerie: Als ik zou meegaan, dan werkelijk ook alleen maar als vakgenote.

Mark: Ik weet 't niet, maar blijkbaar ontgaat me iets.

Valerie: Kijk Mark, ik wil geen valse hoop wekken. Ik ben gescheiden en niet van plan me nóg eens te binden. Ook niet emotioneel, als je begrijpt wat ik bedoel.

Mark: Moment, bestaat dan misschien... ik bedoel, ligt zo'n emotionele binding dan soms binnen het kader der mogelijkheden?

Valerie: *(onthutst)* Natuurlijk niet! Ik wil alleen maar dat er duidelijkheid heerst tussen ons tweeën.

Mark: Begrepen. Maar eh, wil dat dan soms zeggen dat je meegaat?

Valerie: *(gaat zitten)* Och Mark, ik heb op dit moment heel andere zorgen. Ik heb 'n studie achter de rug, waarvan je zelf weet hoe zwaar ze is, en nu... *(schouderophalen)*

Mark: *(gaat bij haar zitten)* Geloof me, 't komt dik in orde, ik zweer 't!

Valerie: Daar ben ik zelf lang niet zo zeker van. Als ik alleen maar denk aan die klotefirma die me vandaag geschreven heeft.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto